Р Е Ш Е Н И Е
№ 2185

гр. София, 02.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова
ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **1158** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област" срещу решение /без номер/ от 20.11.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 16106/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 104 състав, с което е отменено наказателно постановление № 23-2302516/29.03.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област".

С оспореното НП на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5, във връзка чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция от 1500 лева, за неизпълнение на законово задължение по чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че първоинстанционният съд не е съобразил решението си със събраните доказателства, позовавайки се единствено на твърденията на жалбоподателя. Инвокирани са доводи, за безспорна доказаност на факта, че Н. П. е положила през месец декември 2010 г. 92 часа извънреден труд, вместо максимално допустимите в закона 30 часа. Това обстоятелство се потвърждава най-вече от воденатa от работодателя книга за извънреден труд, която макар и частен документ, представлява

годно доказателство. Констатациите на контролните органи се потвърждават и от заключението на допуснатата в хода на съдебното производство експертиза.
По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се не се представлява.
Ответникът по касационната жалба не се представлява. От същия са представени писмени бележки, в които се сочи, че решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.
Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.
Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:
За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, свидетелят по съставянето на акта и работникът, положил извънредния труд при ответника. Дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Първоинстанционният съд е приел, че през месец февруари 2011 г. длъжностни лица при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област", извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от страна на работодателя [фирма] по повод на постъпили данни, че в стопанисваните от него обекти, наетите работници полагат извънреден труд, чиято продължителност е по-голяма от посочената в закона. От представените от дружеството документи контролните органи установили, че Н. П. е положила за месец декември 2010 г. 92 часа извънреден труд, вместо допустимите 30 часа.
Събраните доказателства и направените констатации мотивирали служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област" да направят извода, че [фирма] не е изпълнило свое законово задължение, визирано в чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ, поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 23-2302516/28.02.2011 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.
В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения.
Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.
СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушението е маловажно по своя характер, защото с него не са засегнати права и интереси на работника, поради което го е отменил.
Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на представител на касатора, чрез изпращане на съобщение на 30.11.2012 г. Жалбата е подадена чрез пощенски оператор, като действията по изпращането ѝ са предприети на 14.12.2012 г., видно от поставеното клеймо върху лицевата страна на приложения по преписката пощенски плик, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил

неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, тя е частично основателна.
Районният съд не е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства. Изложените бланкетни мотиви не се споделят от състава на АССГ, разгледал жалбата.
За да се приеме, че едно деяние или неизпълнение на законово задължение е маловажно, следва да се прецени каква сфера на установения ред на държавното управление то засяга, т.е. степента на обществената му опасност, данните за личността на нарушителя и какво наказание е предвидено за това нарушение.
Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за реда на държавно управление и степента му на обществената опасност.
В конкретно разглеждания случай, работодателят не е изпълнил задължението си да не принуждава работника да полага повече от 30 часа извънреден труд месечно, за което е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 до 15000 лева. Това наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението, обществени отношения. В случая е важна същността на обществените отношения, които са охранявани с нормата на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ. Законодателят е преценил, че полагането на труд с по-дълга продължителност от 30 часа месечно би могла да се отрази вредно върху състоянието на работника, защото същият не би имал възможност да се възстанови достатъчно ефективно. Значението на тази разпоредба е не само да се гарантират правата на работниците, но и да се защити тяхното физическо и психическо здраве. В случая е без значение, дали извънредния труд е полаган доброволно от работника или не.
Неизпълнението на законовото задължение е установено безспорно от събраните писмени доказателства и най-вече от книгата за отчитане на извънредния труд и изплащателната ведомост за месец декември 2010 г.
Без съмнение между [фирма] и Н. П. са съществували отношения, които по своя характер са били трудово-правни. Лицето е имало работно време, работно място и е получавало възнаграждение.
От друга страна, касационната инстанция намира, че са налице предпоставките за приложение чл. 415в от КТ, в приложимата редакция към 31.05.2011 г.
По силата на тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ОСК на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г., разпоредбата на чл. 415в от Кодекса на труда представлява привилегирован състав, приложим в хипотезата на налагане на санкция за нарушенията, изрично упоменати в чл. 414, ал. 3 от същия кодекс.

Административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като "маловажно нарушение" по смисъла на чл. 415в от Кодекса на труда.
В разглеждания казус е възможно приложението на визираната привилигирована разпоредба.
В хода на производството не е установено работникът да е отказал изрично полагането на извънреден труд, а работодателят му е заплатил допълнително възнаграждение, съгласно предвидените в КТ разпоредби.
Вредни последици от неизпълнението на законовото задължение не са установени и същото е било отстранено незабавно, поради което са налице всички предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 415в от КТ.
По изложените съображения, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е следва да бъде отменено, като бъде постановено ново, с което да се измени наказателното постановление, съгласно нормата на чл. 415в от КТ.
По отношение на размера на санкцията, поради факта, че административно-наказващият орган я е наложил в минимален размер, следва същата да бъде определена също в минимално предвидения в чл. 415в от КТ размер.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 20.11.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 16106/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 104 състав и вместо него постановява:
ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-2302516/29.03.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” на основание чл. 416, ал. 5, във връзка чл. 414, ал. 1 от КТ, като съобразно разпоредбата на чл. 415в от КТ, НАМАЛЯВА размера на наложената на [фирма] имуществена санкция от 1500 лева, на 100 лева.
Решението е окончателно.